

Polska w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – ochrona mniejszości narodowych w Polsce i Unii Europejskiej

My, Liga Polskich Rodzin, jako ugrupowanie służące Bogu, Polsce i Narodowi jesteśmy szczególnie przywiązani do Dobra Narodu Polskiego i wartości, jakie niesie ciągłość tradycji i kultury narodowej. W związku z tym, działalność władz polskich powinna dążyć do obrony Polskiej Racji Stanu. Jednakże poprzez przystąpienie do struktur europejskich nasza szczytna idea, powiązana z poczuciem patriotyzmu oraz głębokiego szacunku do Ojczyzny została zniweczona. Unia Europejska, bowiem, jako instytucja o zasięgu ponadnarodowym w wyniku swojej działalności, godzi w interesy każdego Polaka, zagrażając narodowej suwerenności, co w konsekwencji może doprowadzić do zaniku państwowości a nawet tożsamości narodowej.

Powyższe stwierdzenia są jak najbardziej prawdopodobne w najbliższej przyszłości, wzięwszy pod uwagę współczesne tendencje federalistyczne wewnątrz Wspólnoty, głoszone już w 1999 r. przez Przewodniczącego Komisji Europejskiej Romana Prodiego, który w swoim oświadczeniu stwierdził, iż te działania Unii Europejskiej stanowią „(...) cel sam w sobie (...)”¹, przekreślając tym samym wartość państwa narodowego oraz nazywając tę instytucję tworem, który w dzisiejszych czasach nie ma racji bytu. Wobec tak krzywdzących i niepokojących słów w stosunku do krajów opartych na solidnych, katolickich wartościach takich jak Polska, My członkowie Ligi Polskich Rodzin musimy stanowczo i kategorycznie zaprotestować przeciwko takiej drodze rozwoju Wspólnoty! Zanik państwa narodowego to pierwszy krok do zatracenia tożsamości narodowej na rzecz nowej – europejskiej, która zdecydowanie negatywnie wpływa na zespajanie narodu. Prowadzi to w konsekwencji do otwartości społeczeństwa polskiego na inne narodowości, napływające z różnych części Europy. Przebywając w granicach naszego państwa uzyskują one status mniejszości narodowych, co nakłada na władze państwowe poszczególnych krajów członkowskich – zgodnie z polityką Unii Europejskiej w tym obszarze działania – obowiązek zapewnienia im szerokich uprawnień oraz ochrony. Jest to zjawisko niedopuszczalne i dyskryminujące obywatela polskiego.

¹ A. Marszałek (red.), *Integracja europejska. Podręcznik akademicki*, polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, warszawa 2004.

Ponadto członkostwo naszej Ojczyzny w Unii Europejskiej zrodziło także inne niebezpieczeństwa ściśle związane z obroną uprawnień mniejszości narodowych na terenie Polski. Otóż, te niepokoje stworzyła Karta Praw Podstawowych, dokument podpisany ostatecznie 12 grudnia 2007 roku, ustanawiający oraz redagujący dodatkowe prawa również dla mniejszości narodowych. Ta regulacja prawna jest całkowicie niepotrzebna i bezużyteczna, ponieważ powieliła prawa mniejszości narodowych przestrzegane w Polsce na mocy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 roku, a także innych dokumentów o charakterze ogólnoswiatowym oraz europejskim.

Warto zwrócić w tym miejscu uwagę na przepisy zamieszczone w Polskiej Ustawie Zasadniczej, które szczegółowo i skrupulatnie porządkują sytuację mniejszości narodowych na terenie Rzeczypospolitej. Są one niezwykle korzystne oraz atrakcyjne ze względu na szerokie uprawnienia, jakie mniejszości otrzymały na jej podstawie. Potwierdza to artykuł 32 Konstytucji Rzeczypospolitej, stwierdzający w punkcie pierwszym, iż: „Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne”², natomiast w punkcie drugim podkreśla całkowity zakaz prześladowań: „Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny”³. Biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawo polskie należy do przyjaznego w stosunku do obcych narodowości, przebywających na terenie Polski. Gwarantuje to także artykuł 35 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, sformułowany w bardzo wyraźny i wymowny sposób: „Mniejszości narodowe i etniczne mają prawo do tworzenia własnych instytucji edukacyjnych, kulturalnych i instytucji służących ochronie tożsamości religijnej oraz uczestnictwa w rozstrzyganiu spraw, dotyczących ich tożsamości kulturowej”⁴. Ponadto w tym akcie prawnym zapewnia się również uprawnienia o charakterze wolności i praw politycznych, takich jak: prawo organizowania pokojowych zgromadzeń, swobodnego uczestniczenia w nich czy prawo umożliwiające równy dostęp do informacji publicznych oraz wolności i praw ekonomicznych, socjalnych, kulturowych, do których należą: prawo do własności, swobodnego wyboru, bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Zwieńczenie wszystkich praw oraz wolności stanowią także poszczególne ustawy, a mianowicie: Ustawa z 7 września 1992 roku o systemie oświaty stanowiąca, iż szkoły, placówki publiczne umożliwiają uczniom podtrzymywanie tożsamości narodowej, etnicznej i językowej,

² *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.*, źródło: <http://www.sejm.gov.pl/prawo/konst/polski/kon1.htm>.

³ Tamże.

⁴ Tamże.

a w szczególności naukę języka oraz własnej historii i kultury. Szczegółowe regulacje dotyczące tej materii zostały zawarte w Rozporządzeniach Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 21 marca 2001 roku, 11 września 2002 roku, 3 grudnia oraz 20 grudnia 2002 roku. Do innych aktów prawnych tej grupy należą: Ustawa z 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji przewidująca, że programy poszczególnych stacji radiowych i telewizyjnych powinny uwzględniać potrzeby mniejszości narodowych i etnicznych jak również Ustawa z 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych zabraniająca – z wyłączeniem enumeratywnie wymienionych sytuacji – przetwarzania danych ujawniających pochodzenie etniczne.

Jednak najistotniejsze uregulowania bezpośrednio kierowane do mniejszości narodowych zostały zawarte w Ustawie z 12 kwietnia 2001 roku, przewidującej zwolnienie komitetów wyborczych utworzonych przez organizacje mniejszości narodowych z wymogu przekroczenia 5 % progu wyborczego oraz w Ustawie z 7 października 1999 roku o języku polskim, zawierającej deklarację, że jej przepisy nie naruszają praw mniejszości narodowych i etnicznych, a także wydane na jej podstawie Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 marca 2002 roku w sprawie sytuacji, w których nazwom i tekstom w języku polskim mogą towarzyszyć wersje w przekładzie na język zwartej mniejszości narodowej, występującej na danym terenie. Ponadto główne zapewnienia ochrony mniejszości narodowych na terenie Polski znajdują się w zawartych z sąsiadami dwustronnych umowach i poprzedzających je deklaracjach. Takie bilateralne układy zostały podpisane z Republiką Federalną Niemiec (17 czerwca 1991 roku), Czeską i Słowacką Republiką Federacyjną (6 października 1991 roku), Republiką Węgierską (6 października 1991 roku), Ukrainą (18 maja 1992 roku), Federacją Rosyjską (22 maja 1992 roku), Białorusią (23 czerwca 1992 roku), Republiką Łotewską (1 lipca 1992 roku), Republiką Estońską (2 lipca 1992 roku) i Litwą (26 kwietnia 1994 roku).

Analizując powyższe przykłady można stwierdzić, iż mniejszości narodowe w Rzeczypospolitej Polskiej cieszą się wielką swobodą i całkowitą wolnością, co z pewnością negatywnie wpływa na rozwój polskiej tożsamości, opartej na rodzimych, wspólnych wartościach i wyłączającej elementy obce, zakłócające integrację w ramach narodu. Jednakże tak bogate i rozbudowane ustawodawstwo w kwestii mniejszości narodowych jednocześnie powoduje, iż Polska nie potrzebuje dodatkowych uregulowań w tej kwestii, zaproponowanych przez Unię Europejską, jakim jest Karta Praw Podstawowych. Tę tezę potwierdza również fakt podpisania przez stronę polską dokumentów o charakterze

międzynarodowym oraz europejskim, normujących w sposób szczegółowy ochronę mniejszości narodowych. Należą do nich: Powszechna Deklaracja Praw Człowieka z 1948 roku, Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych z 1966 roku, Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z 1966 roku, Europejska Konwencja Praw Człowieka z 1950 roku, Europejska Karta Społeczna z 1961 roku, które powtarzają prawa dla mniejszości narodowych zawarte w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 roku. Natomiast Konwencja Ramowa o ochronie mniejszości narodowych z 1995 roku oraz Europejska Karta języków regionalnych lub mniejszościowych z 1992 roku, których Polska również jest sygnatariuszem, stanowią uzupełnienie, rozszerzenie a także wzmocnienie przepisów o narodowościach zamieszkujących w Polsce. Pierwszy akt prawny zakłada, iż: „Strony zobowiązują się zagwarantować osobom należącym do mniejszości narodowych prawo do równości wobec prawa oraz jednakową ochronę prawa. W tym względzie jakakolwiek dyskryminacja wynikająca z przynależności do mniejszości narodowej jest zabroniona”⁵. To postanowienie wiąże się z zapewnieniem wszelkiej samodzielności i wolności, sprzyjającej rozwojowi mniejszości narodowych w Polsce na różnych płaszczyznach, przede wszystkim na językowej zgodnie z Europejską Kartą języków regionalnych lub mniejszościowych z 1992 roku poprzez uznanie języków regionalnych lub mniejszościowych za wyraz bogactwa kulturowego, zachęcanie do ich kultywacji oraz zapewnienie form i środków nauczania, uczenia się języków regionalnych lub mniejszościowych na wszystkich poziomach⁶. Przytoczone dokumenty pokazują, iż nasza Ojczyzna jest związana wieloma umowami, zawierającymi dokładny opis praw, które powinny obowiązywać w stosunku do mniejszości narodowych. Znajdują one zastosowanie w polskim systemie prawa, przez co grupy charakteryzujące się odmiennymi kulturą, językiem oraz pochodzeniem posiadają liczne udogodnienia w polskim społeczeństwie. Ich egzystencja w naszym państwie jest jak najbardziej ułatwiona, dlatego nie mogą one czuć się w jakikolwiek sposób dyskryminowane. W związku z tym Liga Polskich Rodzin, jako ugrupowanie dbające o polską tożsamość narodową, całkowicie sprzeciwia się kolejnym aktom prawnym, rozszerzającym ochronę mniejszości narodowych w Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności dokumentom pochodzącym z Unii Europejskiej, która narzuca naszej Ojczyźnie kolejne uregulowania w tej kwestii. Takie działanie jest niedopuszczalne. Dlatego w trosce o konsolidację wewnętrzną Polski

⁵ *Konwencja Ramowa o ochronie mniejszości narodowych z 1 lutego 1995 r.*, źródło: http://www.pawelfilipek.info/pliki/KRMN_1995.pdf.

⁶ *Europejska Karta języków regionalnych lub mniejszościowych z dnia 5 listopada 1992 r.*, źródło: http://www.pawelfilipek.info/pliki/EKJRM_1992.pdf.

odrzucamy idee Karty Praw Podstawowych, ponieważ w większości znajdują się w niej zobowiązania, jakich podjęła się strona polska we wcześniejszych umowach międzynarodowych i europejskich. Ponadto przepisy zawarte w Karcie Praw Podstawowych dają dodatkowe możliwości także mniejszościom narodowym, poprzez odwoływanie się bezpośrednio do konkretnych artykułów tego dokumentu bez potrzeby dookreślenia ich w prawie krajowym, co wiąże się z dochodzeniem swoich praw opartych na prawie europejskim przed sądami Unii Europejskiej. Oznacza to, że Karta Praw Podstawowych tak naprawdę w sposób widoczny odzwierciedla już istniejące prawa w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka i Europejskiej Karcie Socjalnej, jak również wynikające z konstytucyjnej tradycji Polski. Wobec tego Karta Praw Podstawowych stanowi tylko zbyteczną próbę narzucenia państwu prawa Unii Europejskiej, które powiela zasady zawarte w Konstytucji Rzeczypospolitej. Należy pamiętać, iż to właśnie Polska Ustawa Zasadnicza jest źródłem wszelkich zasad, dlatego nie dajmy sobie odebrać możliwości kształtowania własnego porządku prawnego oraz zadbajmy o nasz interes narodowy, zapobiegając ratyfikacji dodatkowych dokumentów, dotyczących ochrony mniejszości narodowych w Rzeczypospolitej Polskiej.